

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyň: a) O. K.**, **b) nezl. T. K.**, zastoupena zákonnou zástupkyní ad a), zastoupeny Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2004, č. j. 59 Az 286/2003 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně napadají kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2004, č. j. 59 Az 286/2003 - 39, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6322/VL - 07 - 08 - 2003 ze dne 15. 12. 2003, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelek o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti popisuje, že v zemi svého původu byla nezaměstnaná, jezdila do Polska za prací, v říjnu 1990 se v zemi svého původu provdala a má tam dvě děti, které nyní žijí u její matky. V České republice žije s občanem, který má zdejší občanství a se kterým má stěžovatelka dítě (žalobkyni b/). Stěžovatelka se nesnaží uvádět účelově smyšlené důvody, pro které žádá o azyl, nezastírá, že jejím hlavním motivem jsou ekonomické důvody, které se projevily nedostatkem příležitostí k práci. Právě

z těchto důvodů je třeba posuzovat, zda stěžovatelce nesvědčí některý z azylově relevantních důvodů, zejména je třeba přihlížet k tomu, že si stěžovatelka hodlá prací zajišťovat prostředky nezbytní k potřeb svých a své dcery. Krajskému soudu v Ostravě stěžovatelka vytýká, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda byly v jejím případě splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Následně stěžovatelka popisuje nebezpečí, které jí hrozí pro případ jejího návratu do země původu. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, přitom svoje tvrzení sama subsumuje pod kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zároveň žádá o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatelka v průběhu správního řízení před žalovaným uváděla, že ze země svého původu vycestovala v roce 1998 z toho důvodu, že byla nezaměstnaná, že jezdila krátkodobě pracovat do Polska, že nyní v České republice vydělává peníze, které posílá matce, jež v zemi stěžovatelčina původu pečuje o její dvě děti a že v České republice žije s přítelem, se kterým má dítě. Návratu do země původu se stěžovatelka obává z toho důvodu, že by mohla mít potíže se svým manželem, který tam žije. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi svého původu mohla být vystavena pronásledování, a na základě § 16 odst. 1 písm. g) žádost o udělení azylu zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatelka zastupující jako zákonná zástupkyně i svoji dceru, žalobkyni b), napadla žalobou, v níž opakovaně uvedla důvody, pro které žádala o azyl. Tyto důvody obsahově korespondovaly s těmi, které stěžovatelka uváděla již v řízení před žalovaným a na které nyní poukazuje v kasační stížnosti. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl žalovaným aplikován důvodně. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 21. 7. 2004, ta jej napadla kasační stížností dne 3. 8. 2004.

Stěžovatelka i žalobkyně b) byly účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobami oprávněnými. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud přípustnou. Stěžovatelka formálně uvádí kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tomu také odpovídá obsah kasační stížnosti. Námitkou, o kterou se přitom kasační důvod uplatněný kasační stížností opírá, je námitka nedostatečného vypořádání se s důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Zbylá stěžovatelčina tvrzení, jimiž poukazuje na důvody, pro které o azyl žádala, a v nichž popisuje situaci, ve které se ocitla, samostatným kasačním důvodem nejsou a představují stěžovatelčinu argumentaci v tom směru, proč se měl Krajský soud v Ostravě zabývat důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě přezkoumal, vázán kasačními důvody a obsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatelka, že se Krajský soud v Ostravě nezabýval dostatečně tím, zda v případě stěžovatelky a žalobkyně b) nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, pak při posouzení této námitky se musí Nejvyšší správní soud nutně nejprve

zabývat otázkou, zda Krajský soud v Ostravě přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Jen tak lze posoudit, zda bylo třeba zabývat se splněním podmínek pro udělení azylu podávaných z § 14 zákona o azylu či nikoli. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících k potřebě zůstat v České republice, neboť zde odlišně od země svého původu má práci, za kterou dostává peníze, z nichž pak uspokojuje své životní potřeby a potřeby svých dětí, navíc se pro případ svého návratu do země obává svého manžela, pak tato její tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno, ani že by byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Obavy z manžela pod takové obavy subsumovat nelze. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Posoudil-li otázku splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu Krajský soud v Ostravě shodným způsobem, jak shora podal Nejvyšší správní soud, tj. že toto ustanovení zákona o azylu bylo aplikováno důvodně, pak je zřejmé, že v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom Krajský soud v Ostravě k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, což také nečinil. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu plně dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodů předvídaných v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto Krajský soud v Ostravě nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. Kromě toho Nejvyšší správní soud poukazuje i na skutečnost, že stěžovatelka v podané žalobě rozsah přezkumu, jak jej měl Krajský soud v Ostravě realizovat, ve vztahu ke splnění podmínek § 14 zákona o azylu nevymezila. Krajský soud v Ostravě tedy nepochybil, pokud se k otázce tzv. humanitárního azylu vůbec nevyslovil. Ze všech právě uvedených důvodů tedy není stěžovatelčina námitka absence posouzení splnění podmínek pro uděleni azylu podle § 14 zákona o azylu důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka a žalobkyně b) neměly ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu